

vigtige råstoffer og hjælpestoffer er nødvendige, da de nordiske lande i så henseende heller ikke tilsammen råder over tilstrækkelige midler og hjulpekilder til, at de kan blive selvforsynende. Det blev desuden betonet, at Danmarks og Norges forsvar hurtigt måtte forstærkes og Sveriges forsvar opretholdes og moderniseres; det vil stå alle klart, at en forholdsvis hurtig styrkelse af det danske forsvar ikke kan foregå, uden at vi får våben udefra.

Da det forekom os, at det måtte være ønskeligt så hurtigt som muligt at tilvejebringe klarhed over mulighederne for at nå frem til en fælles konklusion, blev det på forslag af den danske statsminister aftalt, at *de tre statsministre* skulle mødes til byjubilæet i *Uddevalla* den 17.—18. december 1948. Her blev så tanken om at tilstræbe et skandinavisk forsvarsforbund drøftet.

Interessen for at få undersøgelsen af dette problem fremskyndet blev imidlertid stærkt forøget, da Norge og Danmark blev bekendt med, at disse to lande kunne blive stillet overfor spørgsmålet om, hvorledes de ville stille sig til en indbydelse til at deltage i forhandlinger om en *Atlantunion*. Det havde i *Uddevalla* været tanken, at de skandinaviske udenrigsministre i en nær fremtid skulle have været samlet til et møde og prøve at udforme en tekst. Resultatet blev imidlertid, at de skandinaviske landes stats-, udenrigs- og forsvarsministre på norsk initiativ mødtes i *Karlstad* den 5. og 6. januar 1949.

På *Karlstadmødet* skabtes der ved indrømmelser fra svensk og norsk side forudsætningerne for de videre forhandlinger. Det viste sig, at der faktisk bestod en mulighed for at nå frem til *et forpligtende skandinavisk forsvarsforbund* byggende på militær solidaritet i forsvaret af det skandinaviske område og iøvrigt hvilende på den forudsætning, at intet af de tre lande sluttede sig til den Atlanterhavsunion, der er under forberedelse.

De svenske ministre var villige til uden hensyn til, at det norske og danske forsvar endnu er mangelfuldt, at søge foruden politisk tilslutning til tanken om, at Sverige straks gik ind i et gensidigt forpligtende, men iøvrigt alliancefrit forsvarsforbund med Danmark og Norge. Vi erkender og værdsætter storheden i denne holdning fra Sveriges side. Fra norsk side lå der en indrømmelse i beredvilligheden til eventuelt at give afkald på muligheden for en pagtmæssig tilknytning til et mere omfattende regionalt sikkerhedssystem. Spørgsmålene blev drøftet indgående og frit mellem de ni nordiske ministre, og man enedes om at fortsætte drøftelserne på et bredere grundlag i *København*.

I mødet i *København* den 22.—24. januar deltog de tre landes stats-, udenrigs- og forsvarsministre, otte repræsentanter fra hver af de tre landes lovgivende forsamlinger, den norske